

Le Parnasse contemporain, 12 mai 1866 (voir p. 48).

1. Plus qu'à la sœur véritable, Maria, morte le 31 août 1857, il faut penser à Marie Gerhard elle-même, la femme de Mallarmé, qui pour lui avait « la grâce des choses fanées » (voir p. 275).

2. Cet Azur a donc un tout autre caractère que celui de « L'Azur », ironique et inquisiteur.

SOUPIR

Mon âme vers ton front où rêve, ô calme sœur¹,
 Un automne jonché de taches de rousseur,
 Et vers le ciel errant de ton œil angélique
 Monte, comme dans un jardin mélancolique,
 5 Fidèle, un blanc jet d'eau soupire vers l'Azur² !
 — Vers l'Azur attendri d'Octobre pâle et pur
 Qui mire aux grands bassins sa langueur infinie :
 Et laisse, sur l'eau morte où la fauve agonie
 Des feuilles erre au vent et creuse un froid sillon,
 10 Se traîner le soleil jaune d'un long rayon.

Mallarmé

Poésies et autres textes

Paris 2005

ΣΤΕΝΑΓΜΟΣ

Στό μέτωπό σου πού όνειρεύεται, ὦ ἤρεμη ἀδελφή, ἕνα
φθινόπωρο ἀπό πορφυρά πέταλα ἀνθέων στρωμένο,
καί μέσ στόν πλάνητα οὐρανό τοῦ ἀγγελικοῦ ματιοῦ σου,
πιστή ἀναλήπτεται ἡ ψυχή μου, ὅπως σέ κῆπο θλίψης
στενάζει κάποιος πίδακας λευκός πρὸς τό Γαλάζιο.

— Πρὸς τό Γαλάζιο τό ἀπαλό τοῦ ὄχρου κι ἀγνοῦ Ὀκτωβρίου
τήν ἀπειρή του ραθυμία πού ἀντανακλᾷ στίς στέρνες
κι ἀφήνει στό νεκρό νερό, πού ἡ ὑπόξανθη ἀγωνία
τῶν φύλλων πλέει στόν ἄνεμο καί κρύο σκαλίζει αὐλάκι,
νά σέρνεται ὁ ἥλιος κίτρινος ἀπό μιά μακριά ἀχτίδα.

ΘΑΛΑΣΣΙΝΗ ΑΥΡΑ

Θλιμμένη ἡ σάρκα, ἀχ! τά βιβλία τά διάβασα ὅλα, πέρα
μακριά νά φύγω! Τά πουλιά, νιώθω, εἶναι μεθυσμένα
στούς οὐρανοῦς καί στόν ἀφρό τόν ἀγνωστο νά ζοῦνε!
Τίποτα, μήτε κι οἱ παλαιοί, πού τοὺς ἀντανακλοῦνε
τά μάτια, κῆποι, τήν καρδιάν αὐτή, πού τή μουσκεύει
τό πέλαγος, δέ συγκρατοῦν, ὦ νύχτες, οὔτε ἡ λάμψη
ἡ ἐρημική τῆς λάμπας μου στό ἀγραφο χαρτί ἀπάνω
πού τό φρουρεῖ ἡ λευκότης του κι οὐδέ κι ἡ νέα γυναίκα
πού γαλουχεῖ τό τέκνο της. Θά φύγω. Γιά μιά φύση
ξωτική, πλοῖο, τά ξάρτια σου πού τά λικνίζεις, σύρε
τήν ἄγκυρα. Μιά ἀνία, ἀπό ἀνήλεη ἐλπίδα ἐρημωμένη,
στῶν μαντιλιῶν τό ὑπέρτατο χαῖρε πιστεύει ἀκόμη!
Κι ἴσως οἱ ἰστοί, πού ἀνεμικές καλοῦν, νά 'ναι ἀπό κείνους
πού σέ νανάγια τοὺς κρεμᾷ ἕνας ἄνεμος χαμένα
χωρίς ἰστούς, χωρίς ἰστούς οὐδ' εὐφορα νησάκια...
Μά ἐσύ, καρδιά μου, τῶν ναυτῶν ἀκουγε τό τραγοῦδι!

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: ΑΡΗΣ ΔΙΚΤΑΙΟΣ

Σελ:

Κρ. Αικατεριν

Αποστολή (αποστολή Παινη)

Μάτια 1958

Στεναγμός

Ἡ ψυχὴ μου στὸ μέτωπό σου, ὦ γαληνὴ ἀδελφή,
Ὅπου ὄνειρο φθινόπωρου στικτὸ ἔχει χροσωθεῖ
Καὶ πρὸς τὸ οὐράνιο ἀγγελικὸ σου βλέμμα πλανωμένη,
Σὰν μέσα σ' ἓνα κῆπο μελαγχολικὸ ἀνεβαίνει,
Πιστὴ ὑδάτινη στήλη, στεναγμὸς πρὸς τὸ Γλαυκὸ!
— Πρὸς τὸ Γλαυκὸ χάδι τοῦ Ὀκτώβρη τὸ χλωμὸ κι ἀγνὸ

Μές στις δεξαμενές τόν μαρασμό που καθρεφτίζει
Κι αφήνει, στο νερό που ή άγωνία κίτρινίζει
Μέ φύλλα σκόρπια από άνεμο σέ αυλάκι του ψυχρό,
Τοῦ ήλιου νά μακροσέρονεται ένα κύμα πελιδνό.

Ποετ. Ν. Σ. Παλαιοσχία
Για Θεόρατο
Αθήνα 1962